

Chương Thứ Hai

QUYỂN SÁCH BÍ MẬT

Trong đêm tối, Ngao Tử Thanh chạy như điên cuồng. Chàng biết người của Thiệu phủ đang đuổi theo phía sau.

Đường đi lối lại của vùng này không còn xa lại gì với Ngao Tử Thanh nữa, chẳng bao lâu sau chàng đã ra khỏi phạm vi thế lực của Thiệu phủ, đến một cánh rừng thưa.

Tay chân chàng mỗi lúc một tê cứng và nặng nề hơn, có điều đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

Chàng thở ra một hơi dài, mở to đôi mắt đầy mệt mỏi quan sát một vòng, rồi khẽ tựa lưng vào một gốc cổ thụ, đứng thở dốc.

Bộ kinh trang màu đen của chàng ốt đẫm mồ hôi, dính bết vào da thịt. Chàng thở dài lẩm bẩm:

– Diệc Hồng đã chết, không lẽ ta cũng đi theo nàng trong tư thế này hay sao? Ngao Tử Thanh ơi Ngao Tử Thanh! Người đã từng hô phong hoán vũ trên giang hồ, vậy mà một nữ nhân cũng không bảo vệ được. Nếu không tìm được thuốc giải, người sẽ chết một cách oan uổng thế này...

Chàng giương đôi mắt mệt mỏi nhìn tứ phía, rồi lắc đầu cười khổ, nói:

– Trên giang hồ có ai giải được Ngân Đường hoa chi độc? Xem ra lần này thần may mắn đã ngoảnh mặt lại với mình rồi...

Đôi mí mắt chàng bỗng như nặng ngàn cân, chàng cố sức nhướng mắt lên nhưng nó cứ sụp xuống... Ngao Tử Thanh lắc đầu, đôi hàm răng nghiến chặt, da mặt chàng không ngớt giật giật. Độc chất vẫn cứ chậm rãi lan ra khắp cơ thể chàng. Toàn thân chàng như rơi vào hố băng, ngực chàng nặng nề như có tảng đá ngàn cân đè lên, đầu óc chàng nghe chao đảo.

Ngao Tử Thanh nở nụ cười nói một mình:

– Ngao Tử Thanh này quả thật là người đoản mệnh sao?

Chàng thở dài một tiếng, ngồi bệt xuống đất, lấy chiếc tiêu ra, chàng nhẹ nhàng vuốt ve nó vẻ cực kỳ yêu mến. Chàng lại nhếch mép cười, giọng bình thản nói:

– Dù là vật yêu quý nhất trên đời, nhưng khi đi về thế giới bên kia mình cũng không thể mang theo.

Chàng đưa ống tiêu lên môi, những âm thanh u oán, dịu dàng bất thần trôi dạt.

Dù độc dược đã lan rộng trong người chàng, nhưng trong một giờ một khắc cũng không thể lấy mạng chàng. Có điều một khắc qua đi là mạng chàng lại ngắn thêm một khắc. Chàng rất hiểu điều đó, nhưng biết đi đâu tìm thuốc giải bây giờ?

Ngao Tử Thanh toàn tâm toàn ý thổi tiêu, chàng không cần biết tiếng tiêu có thể làm cho địch nhân phát hiện ra chàng sớm hơn, cũng không để ý đến tình cảnh mình hiện tại. Tiếng tiêu của chàng ngày một lớn hơn, giọng tiêu cũng đầy cảm hứng hơn, nghe động lòng người hơn, Ngao Tử Thanh thổi tiêu được một lúc lâu, cuối cùng chàng đã nghe thấy tiếng bước chân. Có vài người đang đến gần. Chàng vẫn tiếp tục thổi, dường như chẳng quan tâm gì đến mấy người vừa xuất hiện

Những người kia cũng chẳng dám vọng động, cũng không biết đối phương trúng độc nặng đến mức độ nào, nên cứ đứng yên chờ đợi.

Cuối cùng tiếng tiêu cũng im bật, Ngao Tử Thanh từ từ đứng dậy, nhìn Sa Đỉnh cười nói:

– Sa Đỉnh, nếu người còn muốn sống thêm vài năm nữa thì hãy dắt thuốc hạ mau đào tẩu, may ra còn kịp!

Sắc diện vốn lúc nào cũng đỏ tím củ Sa Đỉnh thoáng chốc biến thành trắng bệch. Đôi môi hấn giật giật, hấn hiểu rất rõ, tại sao Ngao Tử Thanh lại có ngoại hiệu Quỷ Tiêu Ảnh. Bởi vì chiếc tiêu của chàng không giống chiếc tiêu của thiên hạ, nó chứa rất nhiều huyền cơ mà cho đến nay cha ai hiểu rõ, và hiển nhiên, nó cực kỳ lợi hại Nhưng để tranh một chút tiếng tăm, để đạt mục đích, hơn nữa đối phương lại đã trúng độc, vì vậy lá gan của hấn đã lớn hơn nhiều.

Hấn trừng mắt giận dữ nhìn Ngao Tử Thanh một cái, sau đó quay lại nhìn ba tên đại hán sau lưng, hất hàm ra hiệu, ba tên đại hán lập tức bao vây Ngao Tử Thanh vào giữa.

Sa Đỉnh quát lớn:

– Họ Ngao kia! Đừng hòng giở trò trước mặt lão gia, mau đưa vật ấy ra, lão gia sẽ cho người thuốc giải!

Ngao Tử Thanh nhếch mép biểu thị một nụ cười, bình thản nói:

– Sa bằng hữu, người cho rằng Ngao Tử Thanh này là hạng người nào? Các người không có thuốc giải, chẳng lẽ ta lại chẳng nhìn ra sao?

Sa Đỉnh trợn mắt quát:

– Người đã biết vậy tại sao không thúc thủ chịu trói sớm? Người trước sau cũng chết, còn chờ lão gia phí sức làm gì?

Ngao Tử Thanh tắc lưỡi, cười cười nói:

– Đúng là năm nay không may mắn! Nên hạng như Sa bằng hữu người cũng dám trước mặt tại hạ điều võ dương oại Nhưng e rằng cơ hội như thế này không thể tái diễn, một lần như thế này cũng đủ làm người táng mạng rồi!

Sa Đỉnh như có vật gì vướng trong miệng, gã lắp bắp:

– Tiểu.. tiểu tử ngươi... trúng phải Ngân Đường hoa, chịu được bao lâu đó.. đã là kỳ tích rồi.

Ngươi còn dám cuồng ngạo như vậy! Hừ, nếu ngươi dùng lời lẽ ngọt ngào cầu xin, chưa biết chừng Sa lão gia động lòng, cho ngươi chết toàn thân. Bằng không... lão gia... lột da rút gân ngươi...

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Đừng tỏ vẻ sợ sệt như vậy! Cứ bình tĩnh, nói lời hiểm độc phải có hành động thực tế kèm theo, chứ tự mình đã khiếp sợ trước thì nói gì đối phương cũng không sợ ngươi đâu!

Chàng quay nhìn bốn tên, tỏ vẻ tiếc rẻ, nói:

– Đáng tiếc! Đáng tiếc! Các ngươi sắp rời bỏ thế gian này mà lại chẳng hay biết.

Ngao Tử Thanh lại đưa tiêu lên miệng, tiếng tiêu lại trỗi lên nghe bi thiết hơn, như tiếng khóc gào cứ chao đi đảo lại trong không trung.

Sa Đỉnh quả nhiên không chịu được lâu hơn, gã chỉ mặt Ngao Tử Thanh quát:

– Câm cái miệng của ngươi lại! Không cần làm ra vẻ thần bí trước mặt Sa đại gia! Ngươi muốn kéo dài thời gian để chờ viện binh chứ gì? Đừng nằm mơ!

Ngao Tử Thanh dừng lại, trên gương mặt trắng bệch của chàng thoáng hiện một thứ ánh sáng kỳ dị, cười cười nói:

– Sa bằng hữu, ngày hôm nay các ngươi nhất định sẽ đi gặp Diêm Vương. Tại hạ cung kính tiễn bốn vị! Tất cả lại đây.

Sa Đỉnh phẩy tay một cái, ba tên thuộc hạ đồng cử đao xông tới, đồng thanh quát lớn:

– Tiểu tử nạp mạng!

Ngao Tử Thanh nhìn ba tên đại hán, sắc thái trầm tĩnh cười nói:

– Các vị đã nghe xong tiêu khúc rồi, chớ có trách tại hạ vô tình!

Tiếng “Tình” vừa thoát khỏi miệng chàng, bóng hắc y chớp động, ba tên đại hán đồng loạt ngã xuống đất, mặt đầy máu tươi.

Sa Đỉnh cởi phăng chiếc áo ngoài vứt xuống đất, để lộ chiếc búa lưỡi sáng ngời giắt sau lưng. Dong mục hấn vắn những tia máu, gầm lên một tiếng như con hổ bị thương, nhắm mặt Ngao Tử Thanh chém xả xuống!

Ngao Tử Thanh đột ngột nhảy lên, hơi xiên về bên phải một chút, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, chiếc tiêu giơ lên, ánh sáng lóe lên một cái.

Sa Đỉnh ngã ngựa người ra, trong một thoáng trước khi gã rơi xuống tới mặt đất, gã còn nhìn thấy chiếc tiêu được rút ra khỏi bụng mình. Gã đau đớn nằm im dưới đất.

Máu tôi từ bụng Sa Đỉnh bắn ra, lổm đổm trên mặt đất.

Ngao Tử Thanh nhìn Sa Đỉnh như đồng giẻ rách dưới đất, lắc đầu giọng tiếc rẻ:

– Bản lãnh từng đó mà cũng dám đi lại trên giang hồ. Với chút công phu của người, với thái độ ngông nghênh của người, sống đến ngày nay đã là một kỳ tích rồi đó!

Sa Đỉnh nuốt nước bọt, cố giữ cho gương mặt mình khỏi bị biến dạng vì đau đớn, cố giữ giọng bình tĩnh nói:

– Ngao đại hiệp... đại lượng nhân từ.

Ngao Tử Thanh nở một nụ cười, nhưng nụ cười thật lạnh lùng, giọng chàng nghe đều đều, rất chậm rãi nhưng không bày tỏ bất kỳ một cảm xúc nào:

– Tại hạ đã có ý muốn tha mạng cho người, nhưng người không chịu nghe, người đã nghe tiếng tiêu của ta rồi, tại hạ chưa từng tha mạng cho bất kỳ ai đã nghe xong tiêu khúc của tại hạ!

Sa Đỉnh hai tay ôm chặt bụng dưới, gãi nuốt nước bọt, có nuốt tiếng rên đang chực trào lên cổ giọng run run nói:

– Ngao đại hiệp, xin nể mặt Thiệu đại ca, à không... xin nể mặt diệt nữ Diệt Hồng... tha mạng cho tiểu nhân một lần.

Ngao Tử Thanh nghe nhắc đến hai tiếng Diệt Hồng sắc mặt chàng không ngớt giật giật.

Chàng nghiêng răng cười lạnh một tiếng rồi trầm giọng nói:

– Diệt Hồng được an táng ở đâu?

Sa Đỉnh đã bình tâm lại, thở dài nói:

– Thiệu diệt nữ...

Ngao Tử Thanh nạt ngang:

– Người không xứng đáng gọi nàng như vậy!

Sa Đỉnh kinh hãi kêu lên:

– Dạ... dạ... Thiệu cô nương được an táng ở...

Bỗng gã nhìn Ngao Tử Thanh một cái, giọng giảo hoạt, nói:

– Ngao đại gia... nếu tiểu nhân nói ra, xin Ngao đại gia tha mạng cho tiểu nhân...

Giọng Ngao Tử Thanh thật bình thản nói:

– Người còn đặt điều kiện với ta. Ta hứa sẽ cho người chết toàn thân!

Sa Đỉnh buột miệng kêu lên:

– Vậy ta không nói!

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười quái dị, trầm giọng nói:

– Người quân tử không ép người khác khó xử! Tại hạ không cưỡng ép người, nhưng ta sẽ chặt đứt hai chân người, khoét hai mắt người, sau đó...

Sa Đỉnh kêu thét lên:

– Người tàn độc lắm! Ngao Tử Thanh! Ta nói! Thiệu cô nương được an táng dưới chân Phù Dung sơn...

Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách nói:

– Hay lắm! Người rất thức thời! Ta sẽ để người chết không một chút đau đớn.

Chiếc quỷ tiêu đột ngột vung lên, tạo nên một vầng hồng quang rất đẹp mắt, nhanh đến không thể nhanh hơn được nữa, đâm ngập giữa trán Sa Đỉnh. Chiếc tiêu được rút ra, một vòi máu vọt ra, Sa Đỉnh chết mà không kêu lên được một tiếng.

Ngao Tử Thanh khẽ thở dài, ngẩng mặt lên, cất giọng bình thản nói:

– Bằng hữu, giờ thì đến lượt người, lộ diện được rồi!

Từ trên ngọn cây trước mặt Ngao Tử Thanh, “Ào” một tiếng, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống. Đó là một hồng y lão nhân, cả tóc, mày, và râu lão đều một màu đỏ, tay lão cầm một chiếc thiết tiên dài độ năm thước, đỏ rực!

Người này từ đầu đến gót chân, ngoài nước da đen nhẻm ra, còn thì cái gì cũng màu đỏ, đỏ đến lạ kỳ, đỏ đến người nhìn lão chẳng dám nhìn thêm lần thứ hai.

Ngao Tử Thanh thản nhiên nói:

– Lẽ ra tại hạ phải cảm tạ bằng hữu. Người đã không thừa cơ ra tay, dù rằng người có ra tay cũng cha chắc làm nên chuyện gì!

Trên gương mặt hồng y lão nhân không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, giọng nói của lão cũng chẳng giống tiếng người:

– Bằng vào tuổi tác của người mà có được công lực thâm hậu dường đó, hoàn toàn không dễ dàng! Nhưng người tàn độc quá, cuồng ngạo quá, trong mắt người, dường như không còn thiên hạ!

Ngao Tử Thanh nhìn hồng y lão nhân, một sát tinh từng nổi danh hung tàn kia cười cười nói:

– Bằng hữu nói đúng lắm! Không biết đại danh của bằng hữu có thể cho biết không! Đến với mục đích gì...

Hồng y lão nhân mặt không lộ bất kỳ cảm xúc nào, bước lên một bước, lạnh lạnh nói:

– Xích Hồng Diêm Vương Sài Tọa Liệt! Dường như hôm nay ta đã gặp phải đối thủ. Vậy cũng tốt, đã mười năm nay ta chưa gặp một đối thủ đích thực.

Ngao Tử Thanh mỉm cười gật đầu:

– Quả nhiên là người, tại hạ tuy chưa gặp người, nhưng đại danh của người thì ta ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay có duyên gặp mặt, quả là vinh hạnh!

Sài Tào Liệt dụi dụi mắt nói:

– Người là ai? Nghe thấy tên ta hình như chẳng có vẻ gì là kinh hãi cả. Chẳng nhẽ người không nghe thấy ngoại hiệu Diêm Vương của ta?

Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào mặt đối phương trầm giọng nói:

– Tại hạ biết lắm chứ! Thiên hạ nói Ngao Tử Thanh này ra tay cực kỳ tàn độc, nhưng tại hạ tự nhận thấy mình còn kém xa các hạ!

Sài Tào Liệt chừng như không dám tin gã thiếu niên hình dung tiêu tụy đứng trước mặt mình lại là nhân vật nghe danh táng đờm, “Quỷ Tiêu Ảnh” Ngao Tử Thanh?

Quan sát Ngao Tử Thanh một lúc lâu, lão bỗng như bưng tỉnh, giật mình, buộc miệng kêu lên:

– Người... người chính là “Quỷ Tiêu Ảnh” Ngao Tử Thanh?

Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt cười nhẹ hỏi:

– Sao, không giống lắm hả?

Sài Tào Liệt hơi ngẩn người, sắc diện lão thoáng hiện một nét thất vọng khó nắm bắt được. Nhưng chỉ thoáng qua, lão trầm giọng nói:

– Người còn quá trẻ! Thật không thể tưởng tượng nổi! Ta cứ ngỡ “Quỷ Tiêu Ảnh” Ngao Tử Thanh phải là một lão già âm âm lạnh lạnh, ngoại mạo cực kỳ khó coi. Nào ngờ lại trẻ tuổi tuấn dật như người!

Ngao Tử Thanh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ hơi nhướng mày nói:

– Tại hạ chỉ mong được biết mục đích của các hạ, đến để làm gì?

Sài Tào Liệt hơi do dự một thoáng nói:

– Thật ra thì chẳng có gì đáng to tát. Nghe nói người đã lấy một món bảo bối của “Hồ Ma” Thiệu Hóa Dị, lão... nhờ lão phu tìm lão đệ lấy lại Chẳng hay lão đệ...

Ngao Tử Thanh đưa tay sờ sờ má, cất giọng âm lạnh, nói:

– Sài bằng hữu, người không thử nghĩ xem “Quỷ Tiêu Ảnh” mà lại đi lấy bảo vật của người khác sao? Thiệu hóa Dị nói ta lấy cắp của lão phải không?

Ngao Tử Thanh trong giang hồ có thể nói là uy danh hiển hách, đủ để được coi là anh hùng hào kiệt độc bá nhất phương, xa nay chàng tự xem mình thanh cao, thường thì những bảo bối trong mắt thế tục chàng cũng chẳng nhìn lấy một cái, đừng nói là lấy cắp của người. Sài Tào Liệt nhận lời Thiệu Hóa Dị, đuổi theo đối phương để đòi lại món bảo vật, lão thật tính không biết đối tượng lại chính là “Quỷ Tiêu Ảnh” Ngao Tử Thanh. Lão tuy chưa một lần đối đầu với nhân vật mà hắc

bạch giang hồ nghe danh táng đởm này, nhưng lúc này đã thấy chàng xuất thủ đối phó với Sa Đinh và ba tên thuộc hạ, quả là tàn độc như những lời đồn đãi mà lão đã từng được nghe. Đồng thời lão cũng nhận định thân thủ của chàng cao siêu hơn tất cả những đối thủ mà lão đã từng gặp trong mấy mươi năm hành tẩu giang hồ.

Lão giờ đã ngũ tuần, mà đối thủ của lão, “Quý Tiêu Ảnh” Ngao Tử Thanh thì lại quá trẻ, lão không muốn mạo hiểm, hy vọng song phương có thể giải quyết một cách êm đẹp, không động can qua.

Vì lòng dạ có điều cố kỵ, đương nhiên ít nhiều cũng có phần úy kỵ, có điều lão không thể để điều ấy lộ ra ngoài.

Lão vân vân mở râu đỏ như râu tôm cười ha hả nói:

– Ngao lão đệ! Lão phu nhận lời ký thác của người, không thể không thực hiện, nếu đúng vật ấy của Thiệu lão nhi, mong lão đệ hãy nể mặt lão phu...

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:

– Trong thiên hạ không ai có uy tín lớn đến nỗi khiến tại hạ phải hai tay dâng vật trong người mình ra cho họ! Mong các hạ thứ lỗi, tại hạ không thể làm theo yêu cầu của các hạ!

Sài Tào Liệt đứng ngẩn người một thoáng, lão cất giọng âm trầm nói:

– Lão đệ, vật đó là vật gì mà khiến hai người phải tranh giành với nhau như vậy? Nói cho lão nghe thử, nếu quả thật là vật của người thì lão phu quyết chẳng tranh đoạt với người!

Trên gương mặt tuần tú của Ngao Tử Thanh lướt qua một làn âm lãnh, nhưng không dễ nhận ra, chàng khẽ khép mắt lại, miệng khẽ nhếch lên nở một nụ cười, nói:

– Việc của ta, không nhất thiết phải báo với các hạ.

Sài Tào Liệt vẫn cố nhìn, nói:

– Lão đệ, đừng có sinh cường nữa! Người đã trúng độc của Thiệu lão nhi, người khéo léo che đậy cách mấy cũng không qua được mắt lão phu đâu! Lão phu trọng người là anh hùng hào kiệt, nên mới không muốn động can qua với người. Người đừng tưởng là lão phu sợ người mà lắm. Lão phu cũng không phải là hàng dễ coi thường đâu.

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Sài Tào Liệt, sắc diện của chàng thể hiện một thần thái cổ quái, bình thản nói:

– Vậy thì người cứ thử đi! Coi thử họ Ngao này có phải là kẻ tự cao tự đại mà không có bản lĩnh thực không?

Sắc diện Sài Tào Liệt vốn chẳng biểu lộ một cảm xúc nào, ngay cả lúc gương mặt lão cử động để lộ một trạng thái mà người ta gọi là cười, giờ bỗng biến đổi hẳn đi. Lão trầm mặc một lúc lâu chừng như để cân nhắc một vấn đề khá là hệ

trọng, xong lão nở một nụ cười nói:

– Ngao lão đệ, chẳng qua là lão phu đùa với ngươi một chút thôi, giữa hai ta không oán vô cừu, tội gì mà phải động can qua cho tổn thương hòa khí!

Ngao Tử Thanh nhếch môi cười nhẹ nói:

– Nói vậy thành ra tại hạ quá nhỏ mọn, lấy dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử rồi!

Sài Tào Liệt cười lớn, nói y như thật:

– Ngao lão đệ đã nói là vật của mình, vậy chắc chắn là Thiệu lão nhi nói láo rồi. Lão đệ có thể nói cho lão phu biết bảo vật ấy là thứ gì mà đáng giá đến như vậy? Để lão phu đại khai nhãn giới một phen!

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói nhanh:

– Cũng chẳng đáng tiền gì chẳng qua là một quyển sách rách nát, tại hạ cũng chẳng hiểu vì sao Thiệu Hóa Dị lại dùng đủ mọi cách để chiếm đoạt, Nhưng tại hạ nhận bảo quản giùm người khác, dù nó là vật gì cũng không thể để nó lọt vào tay kẻ khác!

Sài Tào Liệt lần thứ hai biến sắc, lão lẩm bẩm:

– Một quyển sách rách nát! Một quyển sách... mà quyển sách gì...

Dừng một lát, lão lại tỏ vẻ không hiểu, nói:

– Ngao lão đệ, lão phu thật tình không nghĩ ra quyển sách gì mà lại quan trọng đến mức đó! Người có thể cho lão phu xem qua...

Ngao Tử Thanh chừng như không còn nhẫn nại được nữa, nhướng mày nói:

– Có cần thiết phải như vậy không?

Sài Tào Liệt mỉm cười gượng gạo:

– Nếu lão đệ không muốn thì lão phu cũng chẳng ép. Chờ lão phu hỏi cho rõ ràng rồi, có thể sẽ trở lại làm phiền lão đệ. Chúng ta tạm thời chia tay tại đây, mong rằng sẽ còn gặp lại một ngày không xa.

Dứt lời, lão không chờ xem phản ứng của đối phương, lập tức quay người phóng vút đi như con dơi khổng lồ, chỉ vài lần nhô lên thụp xuống đã biến mất khỏi tầm mắt của Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh không dám sơ suất, chàng đứng lặng nhìn theo đến khi bóng áo đỏ của lão khuất hẳn mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Trán chàng lập tức ồ ồ mồ hôi, chúng không ngừng tuôn chảy trên mặt chàng.

Chàng nghe toàn thể xương cốt trong người mình như rời rã, ngã phịch xuống đất, gương mặt tuấn tú của chàng nhăn nhúm, biến dạng đi vì đau đớn. Mồ hôi lại thi nhau tuôn ướt đầm cả áo quần, nhưng trong lòng chàng lại thầm kêu lên mừng rỡ, chàng vừa thoát qua một tai kiếp.

Thực ra thì từ lúc Sa Đỉnh xuất hiện chàng đã phát hiện ra còn có một người khác ẩn thân trên cây Để hù dọa đối phương, chàng đã cố hết sức tàn ra tay thật nhanh, thật hiểm, giết chết Sa Đỉnh cùng ba tên thuộc hạ, đồng thời chàng phải cố hết sức lực để giữ vẻ bình tĩnh, không để Sài Tào Liệt nhìn thấy mình đã kiệt lực.

Nhưng chàng cũng biết rõ, làm như vậy càng làm cho độc được ăn sâu vào nội phủ của mình hơn, cũng có nghĩa sinh mệnh chàng ngắn hơn, nhưng thà là như vậy còn hơn thảm tử dưới tay địch thủ.

Ngao Tử Thanh gắng gượng đưa tay quệt mồ hôi trên trán, lẩm bẩm:

– Độc tính của “Ngân đường hoa” quả là thiên hạ vô song, trước đây mình cũng đã từng trúng phải độc, nhưng không lần nào đau đớn như lần này. Không lẽ, Ngao Tử Thanh này lại chết một cách cô tịch như vậy sao?

Chàng đôi mắt nhìn xung quanh, lắc đầu ngao ngán. Mắt chàng bỗng trông thấy tử thi của Sa Đỉnh và đồng bọn, chàng nở một nụ cười thảm não nói:

– Nếu Sài lão quỷ mà nhìn ra chân tướng, giờ này chắc mình chết còn thê thảm hơn bọn chúng nữa!

Bỗng đâu nụ cười của Ngao Tử Thanh đông cứng lại trên mặt chàng. Chàng nhú mày, nghiêng đầu lắng nghe một lát rồi lẩm bẩm nói:

– Lại có người đến nữa! Không lẽ là người của Thiệu Hóa Di? Đêm nay mình gặp phải nguy cơ trùng trùng muốn thoát nạn, đành phải trong vào vận số.

Chẳng bao lâu sau đã nghe tiếng vó ngựa vọng tới, tiếng vó ngựa nghe không gấp gáp, nhưng rất nặng nề, chứng tỏ người cưỡi ngựa tính khí rất nóng nảy.

Dần dần hai thốt ngựa xuất hiện, rất nhanh tiến gần tới hiện trường. Có tiếng kêu lên kinh hãi của kỵ sĩ phía bên trái.

Ngao Tử Thanh hé mắt nhìn ra, hai người cưỡi ngựa, một là hòa thượng cao gầy, hai mắt lồi ra lóng lánh thần quang, người kia là một tiểu hòa thượng độ mười bảy mười tám tuổi, mặt mũi khá sáng sủa.

Ngao Tử Thanh nghe lạnh toát người. Hai hòa thượng chẳng hề nói chuyện với nhau, nhưng nhìn bên ngoài chàng cũng đoán được đối phương là ai. Cả hai đều là những quái vật khó đối phó.

Ngao Tử Thanh chẳng dám nhìn về phía hai người nữa, nhưng chàng nghe tiếng hai người xuống ngựa. Một giọng nói mang âm sắc trẻ con vang lên:

– Sư phụ, nhìn đây nè, bốn cái tử thị Nơi đây vừa xảy ra một trận kịch chiến!

Tên tiểu hòa thượng này gầy như que củi, giọng nói nghe như trẻ con, nhìn dáng điệu hần ốm yếu như không chịu nổi một cơn gió mạnh.

Tay hắn cầm chiếc roi ngựa, vừa nghịch trong tay vừa nhìn tứ phía còn lão hòa thượng lúc này cũng đến bên cạnh gã, cúi nhìn mấy tử thi rồi kêu lên:

– Tên xú tiểu tử này hình như là Tử Bá Vương Sa Đỉnh, chẳng biết gặp phải

sát tinh nào mà chết thê thảm như vậy?

Tiểu hòa thượng hừ lạnh một tiếng nói:

– Hạng giá áo túi cơm này chẳng nên tích sự gì, chết tên nào thiên hạ đỡ tổn cơm cho tên đó. Hạng này mà gặp phải đồ nhi thì chỉ có nước chết!

Đại hòa thượng lắc đầu thở dài, nói:

– Chẳng có chút gì hết, đi thôi, ở đây làm gì cho phiền phức thêm ra.

Tiểu hòa thượng nhìn sang bên phải, bỗng gã kéo áo đại hòa thượng kêu lên:

– Sư phụ, bên kia còn một người sống, chưa biết chừng mấy tên này do chính hắn làm! Qua đó coi thử đi!

Ngao Tử Thanh nằm dưới đất nghĩ thầm:

“Hai người này chính là hắc đạo Bảo Nguyên hòa thượng và đồ đệ Quy Duyên, hai sư đồ tính tình ác độc vô luân, phải khéo mà đối phó với chúng, tùy cơ ứng biến”.

Nghĩ đến đây đã thấy Quy Duyên hòa thượng thận trọng bước tới, Ngao Tử Thanh cố ý cất tiếng rên chừng như không chịu nổi đau đớn.

Quy Duyên dừng lại cạnh Ngao Tử Thanh, quan sát chàng một lúc rồi kêu lên:

– Sư phụ, qua đây coi, tên này dường như bị trúng độc hay sao ấy!

Ngao Tử Thanh tuy không phải hạng nhát gan sợ chết, nhưng lúc này chàng không khỏi nghe tim đập loạn nhịp, nghĩ thầm:

“Tên tiểu hòa thượng này mới từng đó tuổi đầu mà có được con mắt sắc sảo chừng ấy, phải cẩn thận đối phó mới được”.

Đại hòa thượng khoát tay lia lịa, nói:

– Thôi bỏ đi! Thôi bỏ đi! Trúng độc gì cũng thầy kệ! Chúng ta không giết hắn thì kẻ là nhân từ rồi, không lẽ còn giúp hắn giải độc?

Tiểu hòa thượng quay nhìn bốn phía một lúc rồi nhíu mày nói:

– Người này trúng độc nặng như vậy, chắc không thể động thủ giết người, chúng ta hỏi hắn cho rõ thì có hại gì đâu?

Đại hòa thượng cắn nhai, nói:

– Cũng cái tật hiếu kỳ không bỏ được, việc của thiên hạ hơi sức đâu mà xen vào? Đi thôi!

Quy Duyên chẳng để ý tới lời căn nhắc của Bảo Nguyên hòa thượng, tiến đến gần Ngao Tử Thanh, cúi xuống hỏi:

– Này, xú tiểu tử, ngươi tên gì? Tại sao lại trúng độc? Nói cho đại gia nghe thử?

Ngao Tử Thanh vừa tức giận lại vừa tức cười, kẻ xuất gia lại tự xưng là đại

gia, quả thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng chàng rên “Hừ, hừ” cất giọng yếu ớt nói:

– Xin đại gia đừng để ý tới tại hạ, tại hạ bị cừu gia ám hại, đi giữa đường lại bị mấy vị đại gia gia kia chặn đường cướp hết tư trang. Sau đó lại có một người đến, song phương cãi vã nhau một hồi rồi đánh nhau. Tại hạ vì mình đau nhức khôn cùng nên chẳng lưu tâm đến bọn họ ai giết được ai nữa.

Quy Duyên tuy buộc lòng phải khoác áo hòa thượng, nhưng gã lại chẳng muốn làm hòa thượng chút nào, nghe Ngao Tử Thanh gọi gã là đại gia lòng nghe như nở hoa. Gã uốn cong chiếc roi ngựa trong tay, nói:

– Tiểu tử người khá lắm! Trúng độc không chết, bị cướp chặn đường cũng không chết. “Đại họa bất tử tất hữu hậu phúc” đó nghe!

Bảo Nguyên hòa thượng bước tới hất hàm hỏi:

– Tiểu tử, người là ai?

Ngao Tử Thanh chưa kịp trả lời, Quy Duyên đã cao giọng nói:

– Ê, người tên gì? Sư phụ ta hỏi kìa!

Ngao Tử Thanh lại rên lên một tiếng, yếu ớt nói:

– Tại hạ tên Ngô Chân!

Bảo Nguyên hòa thượng ngẩn người một thoáng, trông tên tiểu tử này không giống với dân thường, lão gần giọng quát:

– Tiểu tử! Biết điều thì nói thật lòng! Nếu còn dám nói dối nửa lời lão tử lập tức đưa người đi gặp Diêm Vương!

Ngao Tử Thanh mắng thầm trong bụng, nếu ngày thường thì hai sư đồ người đã sớm đi châu Diêm Vương vì mấy câu này rồi! Nhưng bên ngoài chàng giả dò run rẩy, nói:

– Đại... đại sư, tại hạ là Ngô Chân, tại... tại hạ nói dối nhị vị làm gì?

Bảo Nguyên hòa thượng nổi giận quát:

– Còn chưa chịu nói thiệt? Người không biết Bảo Nguyên đại sư hử? Người thuộc lộ nào?

Quy Duyên nhe răng cười nói:

– Tiểu tử! Sư phụ ta hay lớn tiếng như vậy đó! Chỉ cần người không nói láo thì các đại gia chẳng làm khó dễ người đâu.

Lúc này Ngao Tử Thanh đã bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân lạnh toát nhưng nội phủ lại nóng như lửa. Xương cốt trong người chàng như từng chiếc từng chiếc một rơi ra khỏi thân hình. Chàng giả vờ run rẩy nói:

– Nhị vị đại gia... tại hạ thật... tại hạ là một tiểu phu... có luyện ít võ nghệ nhưng chỉ đủ để phòng thân khi gặp mãnh thú trong rừng, tại... hạ... chẳng dám

giấu điểm nhị vị đại gia...

Bảo Nguyên hòa thượng bật cười ha hả, ra vẻ đắc ý nói:

– Coi bộ võ của người cũng chẳng phải là nhân vật tên tuổi gì! Thôi! Hai đại gia chẳng có thời gian ở đây đấu láo với người. Quy Duyên! Đi thôi!

Quy Duyên vì khoác áo hòa thượng ngày thường bị mọi người gọi là “Tiểu hòa thượng”, có kính cẩn lắm thì là “Tiểu sư phụ”. Nay có người gọi hấn là “Đại gia” lòng vô cùng thích thú, ngăn người một lát nói:

– Sư phụ! Tên tiểu tử này trúng độc, nơi đây lại hoang dã nhiều dã thú, nhìn thấy hấn thật thà dễ thương, để hấn chết như vậy tội nghiệp quá, hay là chúng ta mang theo hấn đi!

Bảo Nguyên hòa thượng lòng dạ tàn nhẫn, cả đời lão chỉ biết giết người chứ làm gì có chuyện cứu người? Ngày thường lão sủng ái đồ đệ việc gì cũng chiều chuộng hấn. Nhưng lão lắc đầu nói:

– Không! Không được! Ta chỉ giết người chứ không cứu người! Hơn nữa lần này đi tìm tên tiểu tử Ngao Tử Thanh, mượn hấn một món đồ, mang thêm người vướng chân vướng tay.

Thầy trò ta lại không biết giải độc, sớm muộn gì hấn cũng chết, đem theo làm gì cho thêm phiền!

Ngao Tử Thanh giật mình, thì ra hai sư đồ lão hòa thượng này đi tìm mình. “Mượn hấn một món đồ” thực ra là định cướp chứ gì! Chàng nghĩ nhanh:

“Hai sư đồ lão tính tình quái dị, hành sự lại bất cận nhân tình. Mình trúng độc rất nặng, nếu tìm cách bỏ chạy thì e lộ thân thế. Chi bằng cứ theo chúng, biết đâu còn tránh được những phiền toái khác, sau đó sẽ từ từ tìm kế thoát thân”.

Đang nghĩ xảy nghe Quy Duyên níu áo Bảo Nguyên hòa thượng nói:

– Sư phụ! Nhìn thấy tên tiểu tử này cũng nhanh nhẹn, thôi thì mang hấn theo cho làm bạn với đồ nhi. Lại còn có thể để cho thầy trò mình sai vật. Nhất cử lưỡng tiện!

Bảo Nguyên hòa thượng thường ngày cũng rất nhại phải tự mình động chân động tay làm những việc lật vật. Quy Duyên cũng lười không kém, sai hấn thì vừa làm vừa cần nhân nghe nhức cả mình. Nếu có một người để sai vật thì cải thiện được tình hình này, lão đưa mắt quan sát Ngao Tử Thanh một lần nữa rồi gật đầu nói:

– Thôi được! Mang hấn theo, chừng đến thị trấn tìm đại phu cho hấn! Còn có trị được hay không thì đó là số mạng của hấn! Hai người ngồi chung một ngựa lên đường!

Ngao Tử Thanh nằm dưới đất ôm quyền nói:

– Đa tạ nhị vị đại gia cứu mạng!

Quy Duyên tươi cười ôm Ngao Tử Thanh đặt lên yên ngựa, sau đó gã thót lên ngôi phía trước. Ba người, hai thót ngựa chậm rãi lên đường.

Ba ngựa chẳng có việc gì mà vối, cứ thong thả vừa đi vừa ngắm cảnh. Bảo Nguyên hòa thượng không ngừng cùng đồ đệ Quy Duyên bàn luận kế hoạch đánh cướp một nơi nào đó. Cả hai bàn luận cứ như thò tay vào túi lấy đồ vậy.

Ngao Tử Thanh ngồi sau lưng Quy Duyên, lòng nóng như lửa đốt, độc thương trong nội phủ càng lúc càng nặng, càng lúc càng lan rộng. Nếu không mau chóng tìm phương kế thì mạng chàng kể như đứt. Trong khi đó chàng lại không thể lên tiếng thúc giục hai sư đồ Bảo Nguyên hòa thượng đi nhanh hơn, chỉ kêu khổ thầm trong lòng.

Quy Duyên bỗng kêu lên:

– Sư phụ! Tiểu tử Ngô Chân trúng phải độc gì mà coi bộ khá nghiêm trọng, nếu không mau giải độc e rằng...

Bảo Nguyên hòa thượng mỉm cười nói:

– Cái đó đành coi ở số mạng của hấn. Sư phụ của người ngang dọc giang hồ bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên ra tay cứu người. Không biết tên tiểu tử này kiếp trước tu hành kiểu gì mà khiến lão tử phải động lòng trắc ẩn. Việc này để truyền ra ngoài sợ thiên hạ cười bể bụng mà chết. Cả ta cũng không tin là chuyện như vậy có thể xảy ra!

Quy Duyên đắc ý nhìn ra phía sau cười cười nói:

– Tiểu tử nghe rõ chưa? Sư phụ ta đại từ đại bi cứu mạng người, người nên ghi nhớ ân tình này tìm cách mà báo đáp, chớ có ăn ở hai lòng!

Ngao Tử Thanh hơi nhú mào, nhưng chàng hạ giọng nói:

– Nếu tại hạ mà còn sống được, ân cứu mạng của nhị vị đương nhiên là tại hạ sẽ ghi trong tâm khảm.

Bảo Nguyên hòa thượng cười ha hả, rồi bỗng trầm mặt xuống nói:

– Lão tử cũng chẳng ngăn gì người, nếu người có gan thì cứ việc thử cho biết!

Ngao Tử Thanh làm ra vẻ sợ hãi nói:

– Đại sư lại nói chơi rồi, tại hạ dù có mười mạng cũng chẳng dám múa rìu trước mắt thợ.

Quy Duyên cười cười, quay lại nói:

– Chỉ cần người một lòng một dạ đi theo thầy trò ta, bảo đảm người sẽ được hưởng phúc lâu dài!

Ngao Tử Thanh liếm liếm môi chừng như muốn nói gì nhưng lại thôi, chỉ nghĩ thầm trong bụng:

“Hừ! Hai thầy trò người làm hòa thượng kiểu gì mà giết người cướp của, ăn mận mại tà dân, Phật môn tồn tại thứ bại hoại như hai người quả là đại bất hạnh.

Chỉ sợ quả báo đến ngay trước mắt chứ ở đó mà hưởng phúc lâu dài”!

Bảo Nguyên hòa thượng nhìn chăm chăm con đường tối đen trước mặt, trầm ngâm một lúc nói:

– Thật tình mà nói, tên tiểu tử Ngao Tử Thanh cũng đáng gọi là một nhân vật đáng nể.

Mới một nhúm tuổi đầu mà võ công nghệ nghiệp siêu việt thiên hạ. Nếu gặp hãn, người cũng phải cẩn thận, không khéo lại sớm đi gặp Diêm Vương.

Quy Duyên ngăn người hỏi:

– Sư phụ! Ngao Tử Thanh quả tình lợi hại như vậy sao? Bằng vào võ công như sư phụ không lẽ cũng ngăn hãn?

Bảo Nguyên hòa thượng trầm ngâm nói:

– Tên tiểu tử Ngao Tử Thanh không những võ công trác tuyệt mà còn cơ trí hơn người, có thể nói là thiên hạ vô địch. Hãn từng một đôi tay không đánh chết Hoang Mạc Thập Tam Ứng ở hải ngoại, một đêm giết ba trăm nhân mạng trong Quỷ Xà bang, còn dùng Quỷ tiêu đấu với Thập trưởng lão của Như lai bang. Những chuyện đại loại như thế này về hãn nhiều không kể xiết!

Quy Duyên nhe răng cười nói:

Nhưng nghe đâu hãn lại vì một tiểu a đầu mà thành ra tử đối đầu với Hồ Ma Thiệu Hóa Di! Nghe đâu, mặt mũi của hãn cũng chẳng nổi nào!

Hai sư đồ Bảo Nguyên hòa thượng tình đồng phụ tử, vì vậy đồ đệ nói chuyện với sư phụ nghe cứ như người ngang hàng nhau vậy và Bảo Nguyên hòa thượng cũng chẳng lấy làm phiền lòng.

Lại nghe lão “Ừ” một tiếng đáp:

– Ta cũng chưa từng thấy hãn, nhưng nghe nói hãn có một bộ dạng rất tuấn tú, và hình như cũng rất đa tình. Hãn một lòng một dạ với tiểu a đầu nhà Thiệu Hóa Di, khiến cho tiểu thư Bao gia vì việc này mà rùm beng lên, lại còn lên tiếng nhất định đòi giết chết Thiệu a đầu mới cam tâm”.

Ngao Tử Thanh mỉm cười, chàng không ngăn được cất tiếng nói:

– Hình như đại sư biết khá rõ về người có tên Ngao Tử Thanh kia?

Bảo Nguyên hòa thượng trầm giọng nói:

– Cái đó gọi là tri kỷ, bách chiến bách thắng. Hơn nữa tiểu tử Ngao Tử Thanh quá nổi danh trên giang hồ, người có không nghe thì vẫn phải nghe thấy. Hừ, lần này thì lão tử nhất định phải phân cao hạ với hãn!

o O o